

Tacit, Senatul României a adoptat legalizarea canabisului în scopuri medicinale, iar de acum încolo este de așteptat să vedem cum se va trece în ritm rapid la legalizarea canabisului în scopuri recreaționale. Cele două tipuri de utilizări au mers întotdeauna împreună doar dintr-un anume motiv și nu trebuie să ne lăsăm înșelați de lozinci ambalate creativ. Ideea de utilizare medicinală nu reprezintă altceva decât un exercițiu de relații publice sau de propagandă pentru a accepta legalizarea în scopuri recreaționale. Odată ce va fi acceptată legalizarea consumului recreațional, nu veți mai auzi aproape nimic de beneficiile medicale ale canabisului, după cum remarca în context britanic jurnalistul Peter Hitchens.

Dacă e să ne luăm din nou după fapte și argumente, iar nu după mituri bine împachetate, nici nu sunt [mari speranțe](#) cu privire la canabis ca medicament, acesta fiind de cele mai multe ori ineficient în comparație cu [alte analgezice](#), de pildă. Chiar și lobiștii legalizării recunosc că legile date pentru consumul medicinal au fost doar o perdea de fum pentru a-i proteja pe consumatorii recreaționali. Pe de altă parte, există suficiente neliniști științifice întemeiate cu privire la efectele pe termen mediu și lung asupra sănătății psihice a consumatorilor de canabis. Dar despre [aceste consecințe](#) nu veți auzi foarte multe de la propagandiștii marijuanei.

Acceptarea canabisului vine oarecum firesc, fiind pregătită cu multă migală și implicare financiară de-a lungul ultimelor decenii. Este aproape o ilustrare tipică a felului în care se mai destructurează o parte din țesătura socială și așa foarte firavă printr-o ofensivă culturală mascată în straietele libertății neîngrădite. De facto, iarba și narcoticele sunt de mai multă vreme practic legalizate fiind impuse prin romane de succes („Minunata lume nouă” și „Insula”, de Aldous Huxley sunt cele mai la îndemână exemple, dar putem avea în vedere și succesul nemeritat al unor autori precum William Burroughs), muzică (lista ar fi prea numeroasă) și filme. Statul lor de ilegalitate formală a ajutat din plin consumul cu ajutorul poleielii de noncoformism și rebeliune. De pildă, Timothy Leary un guru al contra revoluției culturale din anii '60, profesor la Harvard și susținător al consumului de droguri a pledat în Congresul american pentru interzicerea LSD deoarece, argumenta el, nu poți avea o revoluție culturală cu substanțe

legale.

Acum vremea s-a copt pentru a trece la o nouă etapă de degenerare socială prin legalizarea canabisului. În spațiul local nu a existat o dezbatere pe această temă, argumentul adus de autorități fiind de domeniul importului cultural. „Dacă au adoptat alte țări europene această legislație de ce nu am putea face și noi același lucru”. Desigur că nimeni nu și-a bătut capul să vadă care este experiența acelor țări după adoptare, deși rezultatele sunt în cele mai multe cazuri înfiorătoare.

Oricum ar sta în practică lucrurile, și trebuie spus că nu stau deloc bine, există câteva caracteristici ale problemei canabisului foarte relevante pentru aiureala vremurilor noastre.

Încă de pe vremea de când nu eram prea adunat mă izbea, de pildă, seriozitatea, importanța și ritualismul celor care fumau iarbă. Nu era nicidecum o simplă activitate ilegală juvenilă și trecătoare, ci aproape un act sacru, religios, în care te distingeai prin participarea la un ceremonial aureolat de o istorie incertă și îndoielnică. Nu observam deloc aceeași solemnitate ridicolă sau importanță hieratică la cei care fumau țigări obișnuite sau beau alcool. Nici unii și nici alții nu păreau să se ia atât de în serios, să încerce să te convingă de o țigară obișnuită sau de un pahar în plus precum cei care fumau „chestii interzise”. A înzestra, în cel mai bun caz, un nimic, în cel mai probabil caz, o porcărie, cu valențe foarte înalte este ceva specific modern și teribil de enervant. Parafrazând o vorbă celebră, omul care nu mai crede în Dumnezeu ajunge să creadă și într-un chiștoc de țigară.

În descendența acestei autoimportanțe se succed de regulă o grămadă de argumente în favoarea proprietăților spirituale ale canabisului. Nu este suficient că îți faci rău, e musai să-l justifici apelând la cele mai șui teorii pseudoreligioase. „Îți lărgești conștiința”, „ai acces la adevăratul eu” etc. Fără să întâlnesc, din fericire, o mulțime consumatori, pot spune că din ce am văzut nu se întâmplă nimic din toate astea, cei „fumați” aflându-se aproape invariabil mai degrabă într-o condiție vegetativă, pigmentată de bolboroseli vag inteligibile și râsete prostești. Potrivit unui medic psihiatru dintr-o închisoare britanică cu experiență în domeniu, „una dintre cele mai uluitoare caracteristici ale narcomanilor este egocentrismul lor intens și obositor; iar călătoriile spre spațiul interior sunt de regulă explorări ale golului intern. Consumul de droguri este calea leneșului spre fericire și înțelepciune, iar scurtăturile sunt cele mai mortale fundături.”

Apoi, avem de-a face cu vârsta (din ce în ce mai înaintată) a consumatorilor. A face prostii la tinerețe nu este ceva care trebuie să survină cu necesitate, dar în practică se întâmplă frecvent.

„Păcatele tineretilor mele și ale neștiinței mele nu le pomeni.”, spune Psalmistul. A prelungi căderile până la senectute și a le da tot felul de justificări năroade din dorința de a ne simți și, mai ales, de a arăta că suntem mereu tineri este însă ceva tipic epocii noastre. Nu am o cercetare științifică la îndemână, dar nu aș fi deloc mirat să văd o proporție foarte mare de consumatori cu vârste peste 40 de ani, provenind din „partea de sus a clasei de mijloc”. Dacă în urmă cu nu foarte mult vreme, cannabisul era apanajul boemei, astăzi boema a împânzit lumea bună și în mulți corporatiști care trudesc neostoit se găsește un rebel inflexibil care se revoltă împotriva sistemului în fiecare seară, după închiderea programului de lucru. De multe ori și în weekend. Evadarea constantă în paradisuri artificiale dă sens, pentru puțin timp, unei existențe ordinare și cenușii, în care oamenii sunt creatorii propriilor nefericiri.

În toată această această mitologie apare și ideea că un sistem ocult dorește interzicerea substanțelor care le-ar permite oamenilor să acceseze noi straturi ale conștiinței, să urce pe următoarea treaptă de evoluție spirituală șamd. Tocmai din acest motiv, ni se spune, există un interes pentru a suprima cercetările și a interzice consumul din partea mai marilor lumii. Numai că lucrurile stau exact invers. Adică, cannabisul a fost legalizat doar pentru că [finanțiști precum George Soros](#) și alții ca el, dar în special George Soros, au investit sume de ordinul a sute de milioane de dolari pentru a schimba legislația în favoarea acceptării acestei practici

[. Aproape în orice țară](#)

unde consumul de marijuana a fost legalizat, schimbarea legilor s-a făcut la presiunea unor ong-uri finanțate direct de Soros. Așadar, este adevărat că mai marii lumi au un interes major în chestiunea drogurilor și anume de a-i ține pe oameni într-o stare de decerebrare prin acceptarea și consumul pe scară largă a stupefiantelor.

Inutil să mai spun că toate aceste argumente și impresii personale mă fac temător cu privire la efectele legalizării. Dacă mai adaug la aceste neliniști și experiența tristă a unui amic din tinerețe care a ajuns, plecând de la niște banale „jointuri”, dintr-un băiat strălucit, un homeles vagabond pe undeva prin Europa, atunci devin de-a dreptul sumbru.